

POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **M. D.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 8 maja 2013 r.,

zażalenia skazanego

na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu

Apelacyjnego [...]

z dnia 15 lutego 2013 r., o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania
w sprawie Sądu Rejonowego w W., sygn. X K [...] i Sądu Okręgowego w Ś., sygn.
IV [...],

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

M. D. skazany wskazanymi wyżej wyrokami samodzielnie sporządził i podpisał wniosek o wznowienie postępowania w sprawie. Wezwany do uzupełnienia braku formalnego wniosku przez jego sporządzenie i podpisanie przez adwokata, wniósł o ustanowienie obrońcy z urzędu w sprawie o wznowienie postępowania. Obrońca taki został ustanowiony i w opinii z dnia 21 grudnia 2012 r. stwierdził brak podstaw do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania.

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia wniosku sporządzonego przez skazanego.

M. D. wniósł zażalenie na powyższe zarządzenie, twierdząc w nim, że obrońca z urzędu nie został w sprawie wyznaczony prawidłowo, a nadto, że nie można uznać przedstawionego przez niego stanowiska za rzetelne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne i nie mogło zostać uwzględnione. Wniosek o wznowienie postępowania powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata. W orzecznictwie i piśmiennictwie obowiązek wynikający z art. 545 § 2 k.p.k. określany jest powszechnie jako przymus adwokacki. Interpretacja słowa „powinien” jest jednolita i uznaje się to słowo jako równoznaczne z bezwzględną koniecznością realizacji nakazu zawartego w omawianym przepisie. Wyznaczony dla M. D. obrońca z urzędu skierował do sądu pismo, w którym przedstawił argumenty, które jego zdaniem nie uzasadniają złożenia wniosku o wznowienie postępowania. Ocena tego działania przedstawiana w pismach skarżącego ma charakter subiektywny. Analiza stanowiska obrońcy prowadzi do wniosku, że należycie wywiązał się z nałożonego nań obowiązku. Wyznaczenie obrońcy z urzędu spełniło wymóg rzetelnego procesu. W ramach standardów tego procesu nie można jednak gwarantować dokonywania przez obrońców tylko takich czynności, które są zgodne z poglądami wnioskodawców. Sąd nie może przy tym wyznaczać kolejnych obrońców z urzędu, aż do uzyskania przez wnioskodawcę oczekiwanego przez niego efektu. (zob. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 27 sierpnia 2008 r., IV KZ 52/08, R-OSNKW z 2008 r., poz. 1711; z dnia 17 września 2008 r., III KZ 92/08, R-OSNKW z 2008 r., poz. 1872).

Nie można także podzielić stanowiska skarżącego, co do nieprawidłowości w wyznaczeniu mu obrońcy z urzędu. Wprawdzie przepisy o wyznaczaniu obrońcy z urzędu wskazują prezesa sądu jako osobę właściwą do wydania zarządzenia, to jednak na podstawie art. 93 § 2 k.p.k. także przewodniczący wydziału lub upoważniony sędzia uprawnieni są do wydania zarządzenia, o ile wynika to z podziału czynności w danym sądzie czyli z decyzji prezesa sądu.

Skazany mógł zatem jedynie po otrzymaniu wezwania do usunięcia braku sam ustanowić adwokata w celu sporządzenia i podpisania wniosku. Fakt, że nie uczynił tego, nie uzupełniając braku powoduje, że zaskarżone zarządzenie jest zasadne i jako takie utrzymane zostało w mocy. Na marginesie tylko można dodać,

że także obecnie skazany może ustanowić obrońcę z wyboru w celu sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania.